

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 346/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 7/2013 a jeho uznesením z 3. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2014 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 7/2013 a jeho uznesením z 3. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v dedičskej veci po poručiťke K. R. vedenej Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 D 437/2007 vydala notárka JUDr. Alena Hromková ako súdna komisárka osvedčenie o dedičstve sp. zn. 14 D 437/2007, D/not 259/2007 z 15. novembra 2012. Na základe tohto osvedčenia o dedičstve nadobudol celé dedičstvo po poručiťke sťažovateľ „*bez povinnosti výplatku ustupujúcim dedičom*“.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie, ktoré okresný súd posúdil ako žiadosť o pokračovanie v konaní o dedičstve.

Okresný súd rozhodol uznesením č. k. 14 D 437/2007-128 z 29. mája 2013 tak, že zamietol žiadosť sťažovateľa o pokračovanie v konaní o dedičstve. Okresný súd týmto uznesením zároveň nariadil, aby po právoplatnosti tohto uznesenia bol súdny poplatok v sume 16,50 € vrátený sťažovateľovi prostredníctvom Daňového úradu Trenčín, zamietol návrh na vrátenie sumy 217,17 € a tiež rozhodol, že sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov konania.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoD 7/2013 z 3. decembra 2013 tak, že ho vo výrokoch č. 1, 3 a 4 potvrdil a odvolanie proti výroku č. 2 odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«Okresný súd a ani krajský súd sa vôbec nezaoberali mojou námietkou, že dedičské konanie je vedené po nevlastníčke nehnuteľnosti K. R., ktorá skutočnosť je okresnému súdu známa od 28. 01. 2008.

Na moju argumentáciu o prieťahoch v dedičskom konaní, ktoré je podľa okresného súdu vedené od presne neurčeného dňa roku 2007 chcem upozorniť na rozsudok ESLP zo dňa 12. 06. 2012 v prípade „Ištván a Ištvánová proti SR“, v ktorom obdobnú dĺžku konania označil za neprimeranú.

Krajský súd v uznesení na strane 2 v ods. 2 iba uvádza, že osvedčenie o dedičstve bolo vydané v rozpore aj s uznesením Krajského súdu v Trenčíne. V odvolaní

zo dňa 01. 07. 2013 som uviedol, že sa jedná o uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoD/24/2009 zo dňa 30. 09. 2009. V tomto uznesení na strane 4 odseku 2 sa uvádza: „Ak napriek uvedenému súd prvého stupňa považoval vlastnícke právo poručiteľky (Kristíny Rogovej) k predmetnej nehnuteľnosti naďalej za nesporné, potom jeho napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a odvolací súd ho z tohto dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V tomto konaní bude súd prvého stupňa musieť vykonať dokazovanie na zistenie skutočného vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti v naznačenom smere. Ak po takomto dokazovaní bude mať za preukázané vlastnícke právo poručiteľky, potom predmetnú nehnuteľnosť môže prejednať ako jej novoobjavený majetok. V opačnom prípade bude potrebné návrh dediča L. R. na dodatočné prejednanie dedičstva zamietnuť ako nedôvodný.“

To, že okresný súd toto rozhodnutie odvolacieho súde nerešpektoval som pochopil, pretože by musel priznať, že viac ako 6 rokov konal o neexistujúcom vlastníckom práve. Čo nemôžem pochopiť je skutočnosť, že predsedníčka senátu odvolacieho súdu sa ani len neoboznami s rozhodnutím predsedníčky iného senátu toho istého odvolacieho súdu a potvrdí nezákonné rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Priznávam, že v čase choroby som sa nechal ovplyvniť dcérou M. Š., ktorá naletela na hanebný postup súdnej komisárky. To ale neznamená, že môžem súhlasiť s nezákonným rozhodnutím, ktoré môže byť kedykoľvek v budúcnosti napadnuteľné, preto že na liste vlastníctva je uvedené, že predmetnú nehnuteľnosť som zdedil po K. R.

K rozhodnutiu odvolacieho súdu na strane 3 uvádzam, že som presvedčený, že aj keď chybou mojich detí sa osvedčenie o dedičstve stalo právoplatným odvolací súd ho mal ako nezákonné zrušiť.

Predsedníčka senátu viackrát v uznesení zdôrazňuje právoplatnosť uznesenia, pričom ako som už vyššie uviedol, právoplatné rozhodnutie iného senátu ju vôbec nezaujímalo.

Predmetná nehnuteľnosť bola vedená v dedičskom konaní po poručiteľke E. P. už od 05. 10. 2006, za ktoré som zaplatil sumu 274,10,- €, preto som presvedčený, že v konaní vedenom bezdôvodne žiadny poplatok platiť nemal.

Na strane 4 v odseku 2 sa uvádza, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu konania ak konanie mohlo začať bez návrhu, čo je prejednávaný prípad. Toto konštatovanie považujem za nepravdivé, pretože konanie sa začalo na neoprávnený návrh L. R.

Okrem toho som vo svojom odvolaní zo dňa 01. 07. 2013 uviedol, že súdna komisárka mi svojou činnosťou spôsobila škodu v sume minimálne 400,- € a túto som si uplatnil v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.

Na strane 4 v poslednom odseku ma odvolací súd v mojich ďalších nárokoch odkazuje na osobitné konanie. Chcem zdôrazniť, že už dňa 05. 10. 2006 boli všetky moje nároky v dedičskom konaní zapísané do zápisnice u súdneho komisára, ktorý ich do konania prijal. Zákonný sudca ich však vylúčil a samostatné konanie o nich doposiaľ nezačal, napriek tomu, že som o konanie žiadal v mojich podaniach najmenej 5-krát a písomne som o to žiadal aj predsedníčku Okresného súdu v Považskej Bystrici.

Na postup okresného súdu a prietahy v konaní som podal dve sťažnosti predsedníčke Okresného súdu v Považskej Bystrici, ktorá ich odmietla.»

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa... v čl. 46 ods. 1. ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý neodstránil nezákonnosť postupu Okresného súdu v Považskej Bystrici porušené bolo.

... Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoD/7/2013 zo dňa 03. 12. 2013 a uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 14 D/437/2007-128 zo dňa 29. 05. 2013 vrátane osvedčenia o dedičstve sp. zn. D/not 259/2007 zo dňa 15. 11. 2012 sa zrušujú.

... Za zistené porušenie čl. 46 ods. 1, 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru priznáva Ústavný súd SR M. P. 7.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 700,- € ako náhradu nákladov výdavkov.

... Súdna komisárka JUDr. Alena Hromková je povinná vrátiť poplatok v sume 217.17,- €.

... Právnemu zástupcovi sťažovateľa... sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 284,08- €...

... Okresný súd v Považskej Bystrici je povinný bezodkladne vykonať dedičské konanie o nehnuteľnostiach po starých rodičoch poručiťky E. P...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 7/2013 a jeho uznesením z 3. decembra 2013

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol:

„Výrokom I. súd prvého stupňa zamietol žiadosť M. P. o pokračovanie v dedičskom konaní. Z obsahu spisu súdu prvého stupňa je zrejmé, že dedič P. udelil plnú moc na zastupovanie v dedičskom konaní M. P., ktorý sa osobne zúčastnil na pojednávaní pred súdnou komisárkou a zároveň v istý deň, t. z. dňa 15. 11. 2012 sa v jeho mene vzdal práva podať opravný prostriedok voči osvedčeniu o dedičstve zo dňa 15. 11. 2012. Osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 11. 2012. Neobstoja preto námietky zo strany dediča a jeho žiadosť o pokračovanie v dedičskom konaní na tom skutkovom základe, že jeho plná moc nebola overená, nakoľko tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa udelenie plnej moci si nevyžaduje overenie podpisu na to, aby súd takéto udelenie

plnomocenstva mohol rešpektovať. Z dôvodu, že dedič sa pred súdnou komisárkou vzdal práva o podanie žiadosti na pokračovanie v konaní, osvedčenie o dedičstve nadobudlo dňa 15. 11. 2012 právoplatnosť a preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý zamietol žiadosť M. P. o pokračovanie konania o dedičstve.

Rovnako bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý zamietol žiadosť P. o vrátenie sumy 217,17 eur. Jedná sa o čiastku, ktorá bola súčasťou osvedčenia o dedičstve a predstavuje odmenu a hotové výdavky notárky JUDr. Aleny Hromkovej ako poverenej súdnej komisárky s tým, že rovnako aj na odmenu súdnej komisárky sa vzťahuje režim osvedčenia o dedičstve, voči ktorému sa účastníci vzdali práva podať opravný prostriedok a vzdali sa práva podania žiadosti o pokračovaní v konaní, čím osvedčenie nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve dňom 15. 11. 2012.

Čo sa týka výroku 4., ktorým bola zamietnutá žiadosť M. P. o priznanie trov konania i v tomto smere bol postup súdu prvého stupňa v celom rozsahu správny, pretože ako vyplýva z ust. § 140 ods. 1 O. s. p. v konaní o dedičstve si platí každý účastník trovy sám a preto v prípade dedičského konania ako nesporového konania neprichádza do úvahy, aby trovy jedného účastníka nahrádzal druhý z účastníkov, pretože v prejednávanej veci je potrebné aplikovať ust. § 146 ods. 1 písm. a) O. s. p., kedy žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie mohlo začať bez návrhu, čo je prejednávaný prípad.

Vo výroku 2. Bolo rozhodnuté o vrátení súdneho poplatku, ktorý zaplatil M. P. vo výške 16,50 eur a to z dôvodu, že tento súdny poplatok platil v súvislosti s podaním odvolania voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pričom v tomto odvolacom konaní bol úspešný a preto mu vzniklo právo v zmysle § 11 ods. 10 zák. č. 71/91 Zb. na vrátenie tohto súdneho poplatku. Keďže v tomto výroku bolo v zásahu vyhovené návrhu M. P. nedošlo tým k žiadnemu ukráteniu jeho práv v tejto časti a preto nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné ako odvolanie odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, nakoľko táto osoba nebola ukrátená týmto výrokom na svojich právach a to v súlade s ust. § 218 ods. 1 písm. d) O. s. p.

Pokiaľ sa dedič M. P. domáha ďalších svojich nárokov ako uviedol vo svojom odvolaní ako aj upresnení, odvolací súd k týmto jeho nárokom dodáva tak, ako bolo vyššie uvedené, že dedičské konanie predstavuje nesporovú agendu s tým, že pokiaľ má v úmysle

domáhať sa iných prípadne ďalších nárokov, prípadne iných dedičských konaní má možnosť obrátiť sa na súd so svojimi nárokmi v rámci osobitného konania.“

Ústavný súd zastáva názor, že argumentáciu krajského súdu možno považovať za dostatočnú a presvedčivú. Nemožno teda dospieť k záveru, podľa ktorého by napadnuté uznesenie krajského súdu malo byť arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovateľ je iného názoru. Jeho odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd v spojení s okresným súdom zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Ústavný súd preto zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na jednotlivé odvolacie námietky sťažovateľa. V súvislosti s osvedčením o dedičstve uviedol, že nebolo potrebné, aby jeho podpis na splnomocnení bol úradne overený, preto vzdanie sa práva podať opravný prostriedok prostredníctvom zástupcu sa vzťahuje aj na sťažovateľa.

Krajský súd sa tiež vysporiadal s námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na vrátenie sumy, ktorá predstavuje odmenu a hotové výdavky notárky ako súdnej komisárky. V súvislosti s výrokom, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na náhradu trov konania, poukázal krajský súd na charakter konania o dedičstve, ktorý opodstatňuje aplikáciu § 146 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Poukázal tiež na to, že výrokom, ktorým okresný súd rozhodol o vrátení súdneho poplatku v sume 16,50 €, mu bolo vyhovené a v tejto časti nebol ukrátený na svojich právach, preto bolo potrebné odvolanie v tejto časti odmietnuť.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že postup krajského súdu ako odvolacieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesenie z 3. decembra 2013, ktorým v časti potvrdil uznesenie okresného súdu z 29. mája 2013 a v časti odmietol jeho odvolanie, nemá znaky arbitrárnosti, t. j. svojvôle, je v súlade s procesnoprávnymi predpismi [napr. § 140 ods. 1, § 146 ods. 1 písm. a) a § 218 ods. 1 písm. d) OSP] s tým, že krajský súd ako odvolací súd v spojení s rozhodnutím okresného súdu svoje závery primerane odôvodnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej veci alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 3. decembra 2013. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Bez väzby na konkrétny postup alebo rozhodnutie štátneho orgánu sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 13 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť

tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, bod 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

Z citovanej judikatúry ESĽP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení iného práva zaručeného sťažovateľom ustanoveniami dohovoru (čl. 6 ods. 1), nemohol dospieť k záveru, že by krajský súd porušil právo sťažovateľa zaručené čl. 13 dohovoru.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 7/2013

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd

meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti v tejto časti je preskúmavanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa o „*prieťahoch v dedičskom konaní, ktoré je... vedené od... roku 2007*“ a tvrdenia, že napadnutým uznesením krajského súdu malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že dedičské konanie vedené pod sp. zn. 14 D 437/2007 po poručiťke K. R. bolo ukončené vydaním osvedčenia

o dedičstve sp. zn. 14 D 437/2007, D/not 259/2007 z 15. novembra 2012, ktoré ten istý deň nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve. Rovnako tak konanie o podaní sťažovateľa, ktoré okresný súd posudzoval podľa obsahu ako žiadosť o pokračovanie v konaní o dedičstve, bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu z 3. decembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2014.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. apríla 2014, t. j. v čase, keď krajský súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu v sťažnosti označeného základného práva jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014